

ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ

(Ἀπὸ τὸ Θεοτοκάριο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, 1795)

Νὰ τὰ διαβάζουμε καθημερινά.

Ναμάτων πηγὴν σε πρεσβευτικῶν, γινώσκοντες πάντες, ἀναβλύζουσιν τοῖς πιστοῖς, τῶν ψυχῶν τὴν ῥῶσιν καὶ σωμάτων, Θεοκυῆτορ ἀπαύστως δοξάζομεν.

Μὴ μετελθέτω, λοιμώδης νόσος Παρθένε σὸν λαόν· ἄλλ' ὥς φιλεύσπλαγχνος ἄτρωτον φύλαξον· σὺ γὰρ τὴν ζωὴν τὴν αἰδίου, τῷ κόσμῳ ἐξανέτειλας.

Λαὸς καὶ κλῆρος προσπίπτει ἀγνὴ ὁ Χριστῶννυμος, οἰκετικῶς ἐλέει τῷ σῶ, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν νῦν ἐπικαλεῖται, λοιμώδους νόσου, θάπτον λυτρωθῆναι δεινῆς, λιμοῦ τε καὶ δυσμενῶν ἐφόδου· νεύσει γὰρ μόνη τῇ σῇ, ἀβλαβῆς συντηρηθήσεται.

Λεπρωθέντα νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν, κάθαρόν με Δέσποινα, ὥς τὸν λεπρὸν ὁ υἱός σου ἐκάθηρε· θέλω καθαρίσθητι, ἐπειποῦσά μοι· καὶ γὰρ πάντα τῷ λόγῳ σου, πείθεται τεκούσης, λόγον τοῦ Πατρὸς τὸν ὁμοούσιον.

Ίαμάτων ῥεῖθρα, βλύξεις Θεοτόκε Παρθένε, καὶ παύεις νοσήματα, καὶ παρέχεις τὴν εὐφροσύνην τοῖς πίστει ὑμνοῦσί σε· διὸ τὴν νοσοῦσαν ἁμαρτίαις, ἴασαι ψυχὴν μου, ἀγαθὴ καὶ σῶσον με.

Ἄγιος καρπὸς Ἰωακεὶμ ἐκ ῥίζης, καὶ Ἄννης ἐβλάστησας ἐκ μήτρας Μήτηρ Θεοῦ· ὅθεν ὁ κόσμος πλουτεῖ πηγὴν ἐλέους, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες καρποῦνται τὴν ὑγείαν.

Ίάσεων χαῖρε Κόσμῳ πηγὴν ἢ ἐκβλύσασα· χαῖρε λύπην λύσασα τῶν Προπατόρων τῷ τόκῳ σου· ἄλλ' ὥς προστασία μου, μανίας ῥῦσαι καὶ βλάβης ἐχθραίνοντων μοι.

Λύσις ἀρᾶς, παντευλόγητε χαῖρε ἁμαρτανόντων, χαῖρε ἰλαστήριον χαῖρε βάθος, τοῦ θείου ὕψους δυσανάβατον, χαῖρε ἀσθενούντων Θεοχαρίτωτε, ἴασις ἡμᾶς νοσημάτων ἀπάλλαξον.

Τὶνα φωναῖς περιχαρῶς, ἀναγγέλωμεν τὰ σὰ πηγὴ ἐλέους, μεγαλεῖα ἐκ νόσου, Παρθενομήτορ τῇ σῇ, πρεσβεία ἐξελοῦ τὸ χαῖρέ σοι, ἐπιβωμένους ὑπερευλογημένη.

Στοιχείων κράσιν, πρὸς ὑγιᾶ δούλου τοῦ σοῦ, Κόρη κατάστασιν εὐχαῖς σου ποιήσον· σὺ γὰρ τὴν ζωὴν τὴν αἰδίου, τῷ κόσμῳ ἐξανέτειλας.

Ίάσεως πᾶσι δρόσον ἀποστάξεις ἀγνή· τῶν ἱαμάτων ὡς πηγὴ καὶ σωτηρίου κρήνη, καὶ Θεοῦ ποταμὸς πεπληρωμένος ὑδάτων θείων, αὐλῶν ψυχοτρόφων καὶ ζωοποιῶν· ὅθεν καὶ με δυσωπῶ σε νοσοῦντα ἴασαι.

Πῶσιν ψυχῆς, ῥῶσίν μοι σώματος δώρησαι· ἵνα πράττω καὶ ποιῶ τὸ θέλημα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ φόβῳ καὶ χαρᾷ· καὶ γὰρ ἐξισχύεις, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ Κτίστου σου· καὶ πράττεις ὅσα θέλεις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, τῷ ναῷ σου Παρθένε προστρέχουσιν.

Ακεσώδυνον γινώσκων σε ἰατρεῖον, ὁ ἀσθενὴς τῷ πνεύματι καὶ σώματι κράζω· ἴασαί με Δέσποινα· ἐλέησον σῶσόν με, σοὶ τὸν προσφυγόντα οἰκέτην σου.

Σαρκὸς μου καὶ ψυχῆς τὰ νοσήματα, ἴασαι δέομαι ἀγνή, τὸν ἰατρὸν ἢ κυήσασα, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων, καὶ σῶσόν με ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Αγνή ἀπειρόγαμε, χριστιανῶν ἢ ἐλπίς· πτωχῶν ἀντιλήπτρια, τῶν θλιβομένων χαρά· πενθούντων παράκλησις· ῥῦσαί με συσχεθέντα, πειρασμοῖς ἀδοκῆτοις· ἴασαί με νοσοῦντα, κατὰ σάρκα καὶ πνεῦμα· πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγον μόνη πανάχραντε.

Τῆς ἀσθενούσης μου ψυχῆς, τὰς πολλὰς ἀρρώστιας, καὶ τὰ τοῦ σώματος ἀγνή, χαλεπώτατα πάθη, ἐπίσκεψαι, καὶ θεραπείας ταχινῆς ἀξιώσον, καὶ τὰς ἀγίας ἐντολάς, ποιεῖν με κατευόδωσον, Θεοῦ τοῦ ἀγαθοῦ ὅπως σε μεγαλύνω.

Νοσοῦντα ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἐξ ἀπροσεξίας Θεομήτορ, τῷ ἐλέει σου με νῦν, ἔγειρον τῆς κλίνης· ὅπως πίστει πάντοτε ἐκβοῶ σοι· χαῖρε τῆς δόξης τὸ τέμενος, δι' ἧς ἐδοξάσθη ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

Νοσηλευόμενος σφόδρα, καὶ κατ' ἀμφοῖν χαλεπῶς, κεκακωμένος Πάναγνε, ψυχῆς τὴν ῥῶσιν ἐκ σοῦ δεξαίμην, ταῖς σαῖς πρεσβείαις καὶ τοῦ σώματος.

Τάχυνον ἐπίσκεψαι, νοσηλευόμενον ἄχραντε, καὶ τῆς δεινῆς, ἀλγηδόνης ῥῦσαι, καὶ παντοίας με θλίψεως.

Νοσοῦντά με πρὸς θάνατον Δέσποινα, τὸν τῆς ψυχῆς καὶ τῶν παθῶν, τῷ πυρετῷ συνεχόμενον, τῶν πρεσβειῶν σου τὸ ὕδωρ, ποτίσασα συντόμως ἀνάστησον.

Αναπτομένη τῶν παθῶν ἢ κάμινος, σπινθῆρας καίοντας, φθοροποιῶν νόσων, καὶ πυρφόρους ἄνθρακας, ἐξῆψε καὶ φλογίζει με, πυρετοῖς λαυροτάτοις· ἀλλ' εἰ δροσίσεις με Δέσποινα, ἱαμα ἢ σὴ δρόσος ἔσται μοι.

Κοίμησον τῶν ὀδυνῶν, ἀκοιμήτῳ σου πρεσβεῖα Παρθένε, τὰ συνεχῇ καὶ λίαν ἀγριαίνοντα, περιόδους πυρετῶν, καὶ τὰ σφοδρότατα τούτων ῥίγη παῦσον· καὶ γὰρ τὰ ὀστέα καταθλῶσί μου.